

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

ÎNTRU MĂRIREA LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME LĂUDAT,
TATĂL, FIUL ȘI DUHUL SFÂNT

S-a tipărit această carte la anul 7514 de la facerea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 2006, cu binecuvântarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pecetluind 50 de ani de coborâre a cuvântului Său peste pământul român: 1955 – 2005.

Editura Ro-Emaus
București, 2006
ISBN: 973-97125-3-3

«Am văzut apoi în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron, o carte scrisă înăuntru și pe dos, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea și să desfacă toate pecețile ei?»

Apocalipsa, 5/1-2

«Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, Dumnezeu din Dumnezeu, iar Dumnezeu este mai înainte de toți vecii.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, așa cum Mi-a fost numele pe pământ acum două mii de ani.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum Îmi este numele acum când vin pe pământ cuvânt. Amin.»

Citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 26 septembrie/9 octombrie 2003

«Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău și ridic apoi între pământ și cer cartea judecării făpturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viață, de la vremelnicie la veșnicie, de la păcat la sfințenie, și pe morți la înviere, poporul Meu. Și după ce voi ridica această carte între pământ și cer, voi mai răbda încă un pic de vreme de har, și apoi voi face toate neamurile pământului să se aplece venirii Mele, să vadă scaunul domniei Mele în mijlocul neamului român, în mijlocul tău, poporul Meu.»

Citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 25 martie/7 aprilie 2005

De ce trebuie citită această *Scrisoare*?

Atunci când primești o scrisoare semnată de un anume cunoscut, o deschizi și o citești, și apoi îți dai seama că ea este sau nu autentică. Așa se întâmplă și cu *Scrisoarea* de față: dacă n-o deschizi nu-i cunoști conținutul, și dacă nu-i cunoști conținutul nu-i poți constata autenticitatea.

La o primă lectură *Cartea* se poate structura pe scrisori de cunoaștere (de recomandare), prin care Autorul Se prezintă în ființa lui Dumnezeu Fiul dialogând cu omul prin mijlocirea Duhului Sfânt, păstrând întregimea Sfintei Treimi.

Apoi sunt scrisori de intenție, prin care Dumnezeu Își face cunoscut planul Său.

Un alt fel de scrisori sunt acelea prin care Dumnezeu îi semnalează omului anumite scăpări de la legea cea dreaptă. Merită citit!

Sunt apoi acele scrisori prin care luăm cunoștință despre un popor împlinitor, un popor nou, poporul Noului Ierusalim, prin care vedem că poruncile și învățăturile lui Dumnezeu nu sunt imposibil de împlinit. Merită să cunoaștem acestea!

Un alt fel de scrisori de luat aminte înfățișează durerea lui Dumnezeu (*Păstorul*) pentru preoți (*ciobanii*), care s-au îndepărtat de la legea adevărului devenind „*călăuze oarbe*“ pentru turmele rătăcite, lupi îmbrăcați în piei de oaie, careucid oile mai degrabă decât să le îngrijească.

Între Dumnezeu și poporul român este o tainică legătură, pământul României fiind primul pământ ieșit de sub ape la Facere, primul pământ ieșit de sub ape după potop. Pământul român, mai precis grădina cuvântului, de la Pucioasa, este pământul din care Dumnezeu l-a făcut pe Adam. Tot pământul român este cel dintâi petec de pământ care va fi înnoit la acest sfârșit de veac. Merită să citim!

Aflăm, așadar, că românul nu a fost niciodată singur și că de la începutul comunismului Dumnezeu l-a însoțit în suferințele sale îndemnându-l să se supună material și să fie liber spiritual. Se vestește prin acest cuvânt moartea lui Ceaușescu, căderea comunismului la o dată fixă. Merită citit!

Un loc aparte îl ocupă regele Mihail al României, căruia Dumnezeu i-a vestit întoarcerea acasă, lucru care, de altfel, s-a și împlinit. Merită citit!

Arhiepiscopul Irineu Pop Bistrițeanul, patriarhul investit de Dumnezeu, este un capitol pătrunzător, o dispută cu o miză majoră. El este cel prin care Dumnezeu așează la loc calendarul și legea creștin-ortodoxă a sfințeniei și împăcarea cu Dumnezeu a României. Foarte important de știut!

De multe ori, *Cuvântul* revine la dragostea dintâi, a facerii omului, la chipul cel adevărat al omului creat de Dumnezeu. Acest chip îl regăsim restaurat în chipul Maicii Domnului, dar și al tuturor sfinților, dintre care strălucește sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, prin care Dumnezeu Și-a început această lucrare de *Cuvânt* acum cincizeci de ani. Lucru demn de luat în seamă! Lucru care nu poate fi trecut cu vederea!

Tonul discursului teologic este blând și smerit, dar nu lipsit de acea strălucire paternă și regală prin care Dumnezeu Se întoarce să-Și ia în primire împărăția. Această apropiere de om, pe care *Cuvântul* o înfăptuiește prin plânsul purificator al Tatălui pe umărul „*fiului risipitor*“, este o *Baladă* care pe nimeni nu poate lăsa rece.

Omul contemporan nu vede fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vede decât spatele omului. Adevărul acesta trebuie să ne înfricoșeze și să ne dea de gândit. Merită să medităm la acest lucru, citind paginile *Vieții*. Fiecare om se privește în oglindă și acolo se vede așa cum este, bun sau rău, mincinos sau iubitor de Dumnezeu, frumos sau urât, slab sau gras, având haine strălucitoare sau ponosite. Cu atât mai mult, *Cartea* de față este o oglindă a adevărului în care ne vedem mai ales urâtenia și goliciunea. Merită s-o citim spre a ne vedea adevărata față!

Parcurgând paginile acestei cărți, cititorul onest îl recunoaște pe Dumnezeu; cititorul răbdător află tainele vieții; cititorul dezinteresat se atinge de izvorul vieții și într-o bună zi își va da seama de gustul neasemuit al apei din care a băut cu nepăsare; cititorul revoltat și rebel va fi aidoma lui Goliat, care a căzut sub lovitura plecată din praștia lui David. Tot cititorul va avea de câștigat.

Cel care nu citește *Cartea* rămâne un orb rătăcit într-o lume rece, dar acesta nu are dreptul să ridice cuvânt împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu*.

Marian Zidaru

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Tainica împărăție a lui Dumnezeu

Două mii de ani de derivă spirituală

Cândva erau mai mulți sfinți pe pământ, iar cărți sfinte, mai puține. Strămoșii noștri, cu mâini tremurânde de înfiorare, le răsfoiau și ziceau: „*O mie și încă o mie și gata, vine sfârșitul*“. A rămas așa, doar o vorbă, căci în Scripturile din vremurile noastre s-a amestecat omul îndrăzneț, și acum scrie „*mii de ani*“. Totuși, tensiunea pe care o inspira anul 2000 a trecut. Zilele se derulează aparent normal, deși sunt mult mai scurte, ca o clipă. Intrăm în criză de timp, prinși în realitatea pe care o vedem și o auzim, iar când mai apucăm, privim cerul ca să vedem cât e de frumos sau să vedem care mai e starea vremii. Absorbiți de griji, uităm de realitatea netrecătoare în care ne mișcăm și respirăm; ea, prin care există ființa noastră, și cu care ne vom confrunta fulgerător într-o zi. Poate că ne așteptăm la ceva spectaculos: trâmbițe, crucea pe cer... și iată că semnele sfârșitului vin și trec pe lângă noi în chip firesc, și riscăm să ne asemănăm cu fata babei, care n-a cunoscut-o pe zâna cea bună ca să-i facă bine și să-și ia răsplată bună.

Pentru mulți, Hristos a rămas un oarecare și la prima Lui venire. Pentru cei care au crezut, atunci a fost sfârșitul lumii și începutul împărăției lui Dumnezeu, iar ei s-au înscris cu trăirea lor în anul întâi. Dar noi trăim chiar sfârșitul și nu știm să-l vedem, să-l simțim, cum nu simțim aerul viciat cu care ne-am obișnuit și nu-i mai simțim primejdia. Când a pierit din noi frumusețea chipului edenic și am uitat menirea noastră, când am uitat glasul Făcătorului Care ne-a zidit și când chemarea lăuntrică a dimensiunii noastre veșnice a amuțit, ce sfârșit să mai așteptăm? Ne sfârșim curiozitatea febrilă în știri trecătoare, uitând știrea de ultima oră: vine Domnul! Cu două mii de ani în urmă, ucenicii priveau cu dor în zare să li Se arate Domnul și Învățătorul lor, iar noi, hărăziți să trăim vremea glorioasă a capătului operei de mântuire, suntem anesteziați de răceala credinței.

Cel Care i-a însoțit întotdeauna pe ai Săi prin cuvânt proorocesc, i-a cuprins pe români în cea mai mare lucrare a tuturor veacurilor: Cuvântul Lui, fără capăt, izvorând ca un râu din tronul vieții și adăpând pământul, cum stă scris în filele Apocalipsei (v. *Apocalipsa*, 22/1).

«*Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa cum este scris în cartea Mea*», grăia Domnul în anul 1955 prin sfânta Virginia, vasul ales prin care a povățuit un popor vreme de 25 de ani. De atunci, glasul Lui din cer n-a mai avut odihnă, înfruntând biruitor împotririile timpurilor omului. La început se strecura ca un firicel de apă vie printre stânci; astăzi s-a făcut șuvoi de învățătură, mângâiere și putere, care curăță și sfințește, lămurește și albește, botează și înnoiește. Iar noi un singur răspuns putem da pe placul Lui: voința facerii din nou a ființei noastre.

«...Și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu...» (*Apocalipsa*, 19/13)

Dar cum și ce mărturisește Domnul despre Sine și despre venirea Sa?

«*...Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult și voi veni în trup, și în trup voi despărți veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba și nici nu se va mai tulbura.*»
(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975)

«*...Sunt Mirele Cel din cer. Am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească și să-i pun cununa acestei vremi de glorie. ...Iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără păcat, în starea cea de duh și de har.*»
(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1991)

«*...Eu am scris în carte o mie și încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaște capătul. A scris „mii de ani“, a adăugat la număr și a scos venirea Mea. Și dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul și drumul, dacă ei stau în nepăsare, așa stă și turma lor.*»
(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995)

«...Eu sunt Cel ce am fost, și sunt Cel ce sunt. Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ, am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: „Doamne, când va fi venirea Ta și ziua aceea?“. Eu le-am spus că „Despre ziua aceea nu știu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. De aceea, privegheați“. Dacă nu le-aș fi răspuns așa, nu le-aș fi putut spune: „Privegheați, că nu știți ziua când vine Fiul Omului“.

Am spus că numai Tatăl știe. O, dacă numai Tatăl știe, Eu nu mai vin? Ce vrea să spună omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl știe? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, și Tu ești cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine, și zic că numai Tu știi, și Eu nu. Omul cel vechi e burduf vechi, și nu încapă vinul nou în burduf vechi. Învățătura Mea cea nouă e pentru oameni noi, care stau pregătiți întru venirea Mea în toată vremea, căci Eu sunt în toată vremea și vin în toată vremea și vin ca un fur, când nimeni nu se așteaptă să vin. Amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: „Nu știu nici îngerii, nu știe nici Fiul, ci numai Tatăl despre venirea acelei zile“. Tu ești Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, Tu ești Fiul Meu, Cel Unul născut din Mine, înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine, căci Tu ești cuvântul Meu, și prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu ești Fiul Meu, și le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Așa le-am spus: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit. De El să ascultați“. În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut! Cei ce nu iubesc și nu doresc venirea Ta, au găsit acest cuvânt al Tău și s-au făcut credincioși împotriva venirii Tale, dar Eu sunt Tatăl, și știu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“, acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune și omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărime decât Ție? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi ca să rămână vorbirea Ta peste oameni, așa cum vorbești Tu pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu ești, Fiule. Amin.

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu așa trebuie citite Scripturile Fiului Meu. Cine citește, să înțeleagă. Amin, amin, amin. Cine citește, să nu răstălmăcească, ci să înțeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Lui, dar voi nu aveți dor de această venire.

O, fii ai oamenilor, și voi, slujitori ai bisericii oamenilor! A spus Fiul Meu că nu știe nimeni de venirea Lui, în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta și o citesc vouă și găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zile ca s-o cunoașteți, și a zis: „Iată, v-am spus de mai înainte; învățați pildă de la smochin, care vestește vara“. Slujitorul cel înțelept și credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, și pe acela îl găsește Fiul Meu făcând așa și nu este luat pe neștire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor, rău fiind, va zice în inima sa: „Stăpânul întârzie“, el, nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va și începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forțându-i să mănânce și să bea cu bețivii și cu desfrânații, și atunci, în ziua pe care n-o cunoaște și pe care n-o așteaptă, va veni Stăpânul și îl va tăia pentru fățărnicie. Furul, când vine, sparge casa, că e fur, și stăpânul casei nu știe vremea furului, dar furul o știe. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, și dacă l-a furat, l-a făcut pe om să spună așa: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“. Dar slujitorul cel înțelept dă hrană la timp peste slugi, și el nu spune: „Stăpânul întârzie“, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat! Eu, Tatăl Savaot, așa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întărești veghea și credința și răbdarea ucenicilor Tăi; și aceasta ai făcut-o înainte de moartea și de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai pe pământ și pentru cei de pe pământ, iar acum vorbești din cer, pentru cei cerești de pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta cuvânt de viață veșnică pentru cei credincioși care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez și din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl și Fiul, una sunt. Amin. Nimeni nu știe ziua aceea, decât Tatăl. Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât Tatăl, și cel care voiește Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1998)

«O, cine să mai înțeleagă cuvintele Mele dacă omul trușă se așează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: „Mă duc ca să vin“, ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci și până acum: „Vino, Doamne!“»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iulie/6 august 2000)

«Caută, omule, să înțelegi venirea Mea și să crezi că am venit după tine ca să te învăț cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejde că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea, e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele și rămâne în întunericul veacului acesta. Amin.

O, țară a întoarcerii Mele! O, țară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele și te fac dulce pentru cer, ba chiar și pentru cei de pe pământ. O, țara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu ești începutul

pământului, iar Eu stau în vârful tău și cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-și cunoaște obârșia, dar Eu vin să-l vestesc și să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea, și pe om, ca și la început. La început am început de aici, iar la sfârșit, tot de aici am început, și am unit începutul cu sfârșitul, ca să întocmesc Scriptura nașterii din nou a lumii.

Să vină românul să ia de la Mine să învețe ce înseamnă să fie românul român. Să vină românul și să ia naștere din nou din cuvântul Meu. Să vină! Amin. Și vine, și va veni, și tot mai mult va veni. Amin.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 2000)

Reeditarea unei biruințe: Cărticica Albă

Și iată, acum, acest șuvoi de cuvânt se adună și se liniștește și se așează într-o nouă carte. De ce această carte acum, când au apărut o mulțime de cărți „spirituale“, mai mult sau mai puțin sau chiar deloc scrise în tiparele Sfintei Tradiții ortodoxe? De ce această carte acum? Pentru că așa a voit Dumnezeu. Această carte nu este un rod al unei minți omenești sau al mai multor persoane, ci este Cuvântul lui Dumnezeu.

În urmă cu zece ani, Fundația Sfânta Virginia edita cartea „Cuvântul lui Dumnezeu“, marcând împlinirea a patruzeci de ani de pogorâre a cuvântului ceresc pe pământul român, la Pucioasa. Acum, la împlinirea a cincizeci de ani, avem lucru împărțit de la Dumnezeu pentru reeditarea acestei cărți tipărite în anul 1995, revizuiind-o și adăugând la ființa ei cuvântul lui Dumnezeu cuprins în perioada 3 aprilie 1995 – 19 iunie 2005 și, iarăși, adăugând în ea cuvântul coborât din cer până la data reeditării ei. În timpul acestor zece ani (și mai bine), cuvântul lui Dumnezeu a fost împărțit oamenilor sub formă de ziar și prin intermediul site-ului: www.noul-ierusalim.ro. Acum însă, această perioadă de cuvânt va fi adăugată cărții reeditate, pentru marcarea praznicului Cincizecimii Cuvântului lui Dumnezeu în România. În fiecare an la Pucioasa zilele Rusaliilor au prilejuit Sărbătoarea Creștinătății Românești, și atunci cuvântul lui Dumnezeu încerca să se strecoare printre momentele programului artistic, specific unui festival creștin, chemând morții, dar mai ales viii la înviere. Năzuim că lansarea noii ediții a cărții „Cuvântul lui Dumnezeu“ va fi cel mai propice mod de a sărbători acest praznic jubiliar.

Cei cincizeci de ani de cuvânt înseamnă și istoria poporului creștin martor al acestei lucrări ce se scrie mereu prin cei rămași credincioși. Pentru unii, cuvântul lui Dumnezeu care se coboară pe pământ prin firul acestei profeții, a rămas și astăzi scris numai în pagini; pentru alții, un adevăr incomod, perceput de ei ca un neadevăr zdruncinător; iar pentru alții a rămas scris pe «*tăblițele de carne ale inimilor lor*» (v. II Corinteni, 3/3). Pentru a întări însă acest adevăr, am mai adăugat la ființa cărții și cuvinte adresate în mod special unor creștini sau grupuri de creștini. Mulți care au pășit în poporul Domnului sau care s-au născut în această lucrare, au ajuns acum să facă pustiire, atât în conduita morală proprie, cât și în conduita altora, întorcându-se cu totul de la adevărul în care au crezut, denigrând și lovind în el și în cei ce au rămas de partea lui.

Duhul lumii a fost întotdeauna o sită care i-a cernut pe creștini. Cei puțini, cei întregi, cei statornici, au rămas. Mulți însă au ales să se întorcă și să-și continue viața în «*întunericul cel mai din afară*» (Ev. Matei, 22/13). Pe cel care a venit la El, Dumnezeu nu l-a scos afară, însă cei slabi s-au tras singuri, mânați de poftă, de slăbiciuni sufletești, de invidie sau de farnece.

Puțini cunosc adevărul despre greul în care această lucrare de cuvânt ceresc s-a născut pe pământ. În ea s-a aruncat cu pietre nu numai din afară, ci mai vârtos dinăuntru. Credem că în vremea de azi nu este o simplă coincidență divulgarea trecutului „glorios“ al unor persoane proeminente din B.O.R. prin dezvăluirea dosarelor securității comuniste, odată cu scoaterea la lumină a celor care L-au lovit pe Dumnezeu în acești cincizeci de ani. Deși mulți dintre aceștia, după ce „au mușcat“ mâna care i-a hrănit cu pâine și vin din cer, se ascund acum sub praful de pe drumul lumii, de Dumnezeu însă nu se pot ascunde.

Nimeni nu a fost forțat să creadă. Dimpotrivă, mulți credeau în Dumnezeu doar atât cât să le meargă bine, să-și urmărească interesul personal. Apoi, izbindu-se în pământescul din ei, Îl trădau vorbindu-L de rău la ceilalți, și mai ales la autoritățile comuniste, care luau mereu măsuri drastice împotriva celor rămași credincioși.

S-a ajuns să se vorbească pe alocuri în batjocură, cum că ar fi „produsul Noului Ierusalim“ acei câțiva care sub haină călugărescă și nu numai, au discreditat ținuta acestei lucrări prin starea lor morală și spirituală decadentă. Ne vedem obligați să precizăm că produsul Noului Ierusalim nu sunt decât cei care prin trăirea lor dovedesc un comportament creștinesc autentic și demn, plin de rafinament ceresc și de sfințenie, după cum și-au ales modelul, adică pe Hristos. «*După roadele lor îi veți cunoaște*», spune Scriptura, căci așa și nu altfel sunt recunoscuți cei ce după adevăr și nu declarativ se numesc poporul Domnului.

Dacă unele cuvinte au fost rostite de Dumnezeu, împins fiind de cele ce se întâmplau „în numele Lui“, de multe ori cuvinte cu referire directă la anume persoane, aceasta nu înseamnă o implicare preferențială, ci este un prilej de învățătură de viață pentru toți. Fără să vrea, cei care l-au făcut rău lui Dumnezeu, au făcut și un potențial bine, căci din pășaniile lor fiecare poate să învețe, dacă voiește, să nu facă la fel.

Cuvântul lui Dumnezeu îi învederează pe cei ascunși în sine și scoate la lumină tot ce s-a vrut a fi întuneric. Dacă omul a reușit de curând să realizeze o hologramă în care Scriptura este cuprinsă pe o pagină A4, acum se scoate la lumină o carte care cuprinde în ea cerul și pământul, fiind «*scrisă și pe dinăuntru și pe dinafară*» (Apocalipsa, 5/1), căci Cuvântul îi cuprinde paginile, iar nu paginile Cuvântul.

Celor care vor intra pe tărâmul acestei împărății le dăruim condiția să parcurgă mai întâi câteva articole teologice ale părintelui Nicodim, care se constituie într-un studiu introductiv, menit să dea o certificare autorizată cuprinsului acestei cărți.

Ucenicii

„Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie“

Articolul publicat în ziarul „Evenimentul Zilei“ (18 ianuarie 1993), înainte de ședința Sinodului B.O.R.

Sfântul apostol Pavel a spus: «*Dacă e Duhul lui Dumnezeu, să nu-L stingeți!*». Eu studiez fenomenul de la Pucioasa de opt ani și nu-l pot considera o erezie. Dacă Dumnezeu suflă acolo Duhul Său, eu nu-l pot spune Domnului: „Taci!“. M-aș bucura dacă membrii Sfântului Sinod ar cerceta acest fenomen cum l-am cercetat eu, cu prudență, cu discernământ și cu râvnă sinceră de a descoperi adevărul adevărat.

Sunt viziuni și viziuni. Vedenii și proorocii au fost și vor fi întotdeauna, până la capătul istoriei, în mijlocul căreia lucrează Duhul Sfânt, Care suflă unde vrea, cum spune sfânta Evanghelie.

Prin mesajul de la Pucioasa suntem învățați să trăim la nivelul exigenței evanghelice, să consonăm întru totul cu adevărul credinței revelate. Noul Ierusalim din România nu este un pericol nici pentru biserică, așa cum am constatat eu până acum, nici pentru neamul românesc, care e atât de frumos glorificat în mesaje. Din contră, dacă fenomenul e adevărat, atunci va fi o sursă de reîmprospătare pentru biserica străbună și de înnoire pentru neamul nostru, care e numit ales și binecuvântat de Dumnezeu. Nu știu de ce episcopul Vasile Târgovișteanul vrea să „termine odată cu Pucioasa“, să-i sporească gravitatea și să ațâțe autoritățile civile. Erezie înseamnă răstălmăcirea unui adevăr dogmatic. Or, la Pucioasa, nici o dogmă n-a fost știrbită, nici un canon n-a fost lezat sau încălcat. Că există acolo avertismente și mesaje din altă lume, persoane prin care se comunică ele, aceasta e cu totul altceva, dar nu e vorba de erezie. Nu se poate dovedi că sunt abateri de pe linia doctrinară a bisericii răsăritului. În biserica noastră au fost, într-adevăr, multe erezii, și de aceea toți sunt prudenți. Noi avem o rânduială canonică. Se tem să nu ne rătăcim, din grija prea mare pentru unitatea canonică și dogmatică a Bisericii Ortodoxe, dar nu în două-trei zile califici un fenomen ca fiind sectar. Asta cere timp și bună-credință.

Toți iau în considerare ponegrelile care mi s-au adus, dar nu mă cred pe mine, care sunt arhieru. Cercetez fenomenul de opt ani cu toată grija. Sunt teolog scrupulos în cercetare și nu pot să calific fenomenul ca venind de la cel rău. Rămân pe poziție, indiferent care va fi hotărârea Sfântului Sinod, întrucât conștiința mea nu-mi spune că trebuie să mă lepăd, și nu sunt convins că sunt înșelat, chiar dacă privesc fenomenul cu prudență și cu frică sfântă până când se va face cunoscut într-un chip văzut de toată lumea ca o manifestare cu putere dumnezeiască.

Dacă se vor lua măsuri împotriva mea, voi primi totul cu bucurie, chiar și sancțiunea extremă a caterisirii (*excomunicării, n.r.*). Mă voi retrage împăcat, într-un loc de meditație; mă voi ruga și voi aștepta ca toți, inclusiv eu, să vedem adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Nu voi cârți, nu voi critica pe nimeni. Îi înțeleg pe cei ce nu înțeleg. N-am pretenția să creadă cum cred eu. Ei n-au văzut ce am văzut eu de opt ani de zile. Dar cum să iei niște măsuri dacă fenomenul n-a fost temeinic studiat și analizat, iar eu n-am fost ascultat?

Majoritatea și-au format o opinie pe baza a ceea ce a apărut până acum în presă despre Pucioasa. Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun: „am fost înșelat“, și nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. Trebuie să se ia în considerare ce cred eu, și nu să mă considere naiv, nici știrbit la judecată. Să se întrebe măcar: „*Ce e cu omul acesta care crede în ceea ce se întâmplă la Pucioasa și nu cedează? Poate n-o fi el chiar atât de lipsit de minte!*“.

S-a dorit din răspuțeri să mă lepăd de Pucioasa. Dar de dragul tronului de la Cluj sau al altor funcții, prefer să îndur rușinea. Dacă se dovedește că fenomenul de la Pucioasa e o erezie, mă pocăiesc. Hristos a venit în lume pentru păcătoșii care se căiesc pentru fărădelegile lor. Dacă aș renunța acum, n-ar fi pentru că așa aș simți, ci aș face-o din lașitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzații și să mă mențin în tronul de la Cluj. Nu o fac, ca să nu fiu un Iudă și un trădător. Dacă Dumnezeu e cu adevărat acolo la Pucioasa, atunci m-aș dovedi un om care sfidează Duhul Sfânt. Dar sfântul apostol Pavel a spus: «*Duhul să nu-L stingeți, proorociile să nu le disprețuiți!*» (I Tesaloniceni, 5/19-20).

Prefer să fiu denigrat acum, ca Dumnezeu să ne ajute să vedem în timp, ce este cu adevărat acolo la Pucioasa!

† *Irineu Bistrițeanul*